

Hồi Thứ Bốn Mười Hai LÊN TUYẾT SƠN

Hồ Đại nương nhìn thấy Nhị tiểu thư bế Nhạc Tiểu Tuấn từ trên núi chạy trở xuống, thì nghênh đón hỏi ngay:

– Nhị tiểu thư, Nhạc tướng công thế nào rồi, cứu được...

Bọn Xuân Phong bốn người cùng chạy ồa đến, nhưng Thân Phi Quỳnh gấp giọng nói ngay:

– Chúng ta nhanh lên Tuyết Sơn!

Hồ đại nương trở mặt há mồm kinh ngạc:

– Lên Tuyết Sơn?

– Không sai, lập tức lên đường, ngày đêm không nghỉ.

Thân Phi Quỳnh thần thái hốt hoảng, nói thì kiên quyết, rồi quay nhìn bốn ả nữ tỳ nói tiếp:

– Chỉ cần Hồ ma ma theo ta, các người không cần phải đi.

Xuân Phong kêu lên:

– Nhị tiểu thư...

Thân Phi Quỳnh cắt ngang nói:

– Lộ trình quá xa, để giảm nhẹ trọng lượng của xe, các người không cần đi theo lên Tuyết Sơn, tạm thời đến chỗ Đại thư của ta ở một thời gian, ta sẽ nhanh chóng trở lại.

Miệng nói chân đi nhanh đến xe ngựa đưa Nhạc Tiểu Tuấn lên xe.

Bốn ả nữ tỳ chỉ còn biết chấp tay cúi đầu cung kính nói:

– Tiểu tỳ tuân mệnh!

Thực lòng mà nói, Thân Phi Quỳnh từ nhỏ đến lớn, bốn ả nữ tỳ này luôn theo hầu bên người nàng, không lúc nào rời xa, cùng nàng luyện võ nghệ, có lúc coi như chị em một nhà, nàng vốn không muốn để bọn họ xa cách. Nhưng tình thế bất đắc dĩ, nên nàng đành để bọn họ ở lại mà thôi. Xe ngựa lúc trước tám người, giờ giảm xuống chỉ còn một nữa, đương nhiên là nhẹ hơn nhiều, có như vậy thì ngựa mới kham nổi.

Hồ ma ma cũng lên xe, giục Tử Kim Tiêu:

– Đi thôi!

Tử Kim Tiêu không nói tiếng nào, liền ra roi thúc ngựa kéo xe chạy...

Cả bọn bốn người đứng ngơ ngẩn nhìn cỗ xe song mã phút chốc hòa trong bóng

đêm.

Xuân Phong thở dài nói:

– Có lẽ người trên núi không chịu giúp tiểu thư cứu trị cho Nhạc tướng công, nên tiểu thư hết đường mới vội lên Tuyết Sơn cầu cứu đến Lão Thần Tiên.

Hạ Vũ gật đầu nói:

– Chẳng phải sao? Ái, cứ nhìn Nhị tiểu thư lo lắng hốt hoảng theo Nhạc tướng công, cũng đủ thấy Nhị tiểu thư vì tình cảm...

Xuân Phong lườm một cái khiến Hạ Vũ không dám bẻm mép nói thêm, rồi nói:

– Chúng ta đi thôi!

Nói rồi quay người định bước đi, nhưng vừa lúc ấy bỗng “Bộp, bộp, bộp...”. Từng tiếng một từ trên núi vọng lại nghe như bên tai nhưng thật chất là còn rất xa.

Xuân Phong dừng chân quay đầu tự hỏi:

– Tiếng gì vậy nhỉ?

Bọn Hạ Vũ, Thu Sương và Đông Tuyết cũng nghiêng đầu, lắng tai nghe ngóng, quả nhiên tiếng “Bộp, bộp...”. Phút chốc nghe đã rõ ràng hơn, tiếng vang lên nghe có nhịp điệu, tựa hồ như là tiếng bước chân người. Thế nhưng, tiếng bước chân người sao lại nặng nề thô thiển đến thế, mà chỉ trong nháy mắt đã nghe đến rất gần, nếu người có công lực thâm hậu chạy nhanh, khi nào lại vang lên tiếng bước chân thô thế này được?

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, trong nháy mắt cả bọn đã thấy loang loáng một bóng người nhỏ thó khắp khiễng từng bước từ trên núi chạy xuống. Xuân Phong khẽ nói:

– Ai đến thế nhỉ?

Đông Tuyết nói:

– Hay là người ở trên núi?

Xuân Phong phát tay áo nói:

– Người nào cũng mặc, trời tối rồi chúng ta nhanh về chỗ Đại tiểu thư!

Bọn họ ba người kia nghe vậy cũng không để ý đến người đang chạy đến, quay người bước theo Xuân Phong.

Đúng lúc ấy, bỗng nghe tiếng người kia gọi ới ới:

– Ê, ê... Các vị cô nương, xin dừng chân!

Bộp, bộp, bộp...!

Tiếng bước chân chạy lộp bộp trên nền đất, lúc này cả bọn Xuân Phong bốn người nghe gọi thì quay lại, đã thấy người kia đến trước mặt.

Bây giờ mới nhận ra người này chân mang đôi hài vải rộng quá khổ chân, nên khi chạy mới phát ra tiếng động như vậy, có điều tốc độ chạy không thể bảo là chậm được, chỉ trong nháy mắt đã từ trên núi chạy xuống đây, đủ thấy khinh công thâm hậu đến chừng nào rồi?

Người này thân hình gầy nhỏ, trạc tuổi ngũ tuần, mắt xếch mũi hếch, răng khểnh môi dày, khi cười để lộ hàm răng lố nhố vàng ếch trong càng xấu thậm tệ.

Đông Tuyết chỉ liếc qua một cái rồi hất hàm hỏi:

– Gì?

Lão già nói:

– Tại hạ đuổi theo một người, không biết các vị cô nương có thấy một vị cô nương mang theo một thanh niên chạy qua đây không?

Bọn Xuân Phong giật mình, nghe hỏi đích thì là hỏi Nhị tiểu thư và Nhạc Tiểu Tuấn chứ chẳng nghi.

Xuân Phong lên tiếng hỏi:

– Lão đuổi theo bọn họ làm gì?

Lão già thở phì phì gãi đầu cười nói:

– Đương nhiên là có chuyện, nếu không thì lão hủ đuổi theo họ từ Trấn Châu đến tận đây làm gì?

Hạ Vũ tính bép xép sẵn tới nói:

– Lão đầu nhi người truy theo Nhị tiểu thư của chúng ta làm gì hử?

Xuân Phong lúc ấy muốn cản cũng không kịp, nhưng lão già nghe thì hí hửng nói:

– Ô, thì ra bốn vị cô nương đây là người tâm phúc của Thân cô nương?

Xuân Phong hỏi:

– Đúng thì sao hử?

– Tốt quá, tốt quá, không biết Nhị tiểu thư của cô nương hiện giờ đi đâu rồi?

– Người hỏi làm gì?

– Lão hủ đã nói là có chuyện mới hỏi!

– Hảo, người trước hết nói ra chuyện người cần gặp Nhị tiểu thư ta, rồi ta sẽ chỉ cho người biết Nhị tiểu thư đã đi đâu!

– Ái da, tiểu cô nương chớ nên làm khó lão hủ, nhanh nói cho tôi biết Nhị tiểu thư đang ở đâu, chuyện rất quan trọng...

Hạ Vũ nói:

– Người không chịu nói vì sao muốn tìm Nhị tiểu thư, chúng ta làm sao lại nói

cho người biết?

– Ái, liên quan đến mạng người, tiểu cô nương bảo lão hủ nói thế nào đây. Chỉ có điều cô ta cứ phát hoảng lên chạy đôn chạy đáo mà không bàn bạc với lão hủ...

Thu sương chen vào hỏi:

– Vì sao phải bàn bạc với người chứ?

– Nếu cô ta sớm bàn bạc với lão hủ, thì đâu phải chạy đôn chạy đáo, bệnh cấp hoảng chạy lung tung...

Xuân Phong nghe vậy thì kinh ngạc bèn hỏi:

– Nói vậy lão trượng quen với Nhị tiểu thư?

– Há chỉ quen không thôi sao, mà còn là bằng hữu nữa đấy chứ!

Đông Tuyết bủm môi nói:

– Nhị tiểu thư ta mà có bằng hữu như người? Hừ...

Lão gia hếch chiếc mũi lên cười hênh hệch nói:

– Sao? Người nói lão hủ không xứng ư? Không tin, người cứ đi hỏi tiểu thư người thì biết. Hừ, Thân cô nương mà nghe ta nói coi cô như bằng hữu thì mừng còn hay hết...

Xuân Phong nói:

– Vừa rồi lão nói cấp bệnh hoảng chạy lung tung, nghĩa là sao?

Lão già cười nói:

– Không phải ư? Có người gặp bệnh, chẳng chịu bàn bạc với lão hủ, chạy loạn như kiến trên trên miệng nồi.

– A, thì ra người là thầy lang ư?

Lão già lại cười nhẹ hàm răng bất đồng, nói:

– Lão hủ là thầy xem tướng.

Xuân Phong nhú mày nói:

– Người là thầy xem tướng, vậy tìm tiểu thư ta làm gì?

– A, thế nhưng bệnh tình của tiểu lão đệ ta, thì ta biết.

Xuân Phong ngạc nhiên hỏi:

– Thì ra Nhạc tướng công là tiểu huynh đệ của người?

Lão già gật đầu đáp:

– Không sai, hần là tiểu sư đệ của lão hủ.

Xuân Phong trong lòng thầm nghĩ:

– Nhạc tướng công nhân phẩm cốt cách cho đến võ công đều xuất chúng, lẽ nào lại có vị sư huynh thối tha như người?

Nghĩ vậy nhưng lại hỏi:

– Nói vậy người có thể chữa bệnh cho Nhạc tướng công?

– Ô, chẳng phải lão hủ khoắc lác, bệnh của Nhạc lão đệ duy chỉ có lão hủ mới trị được, cho dù Thân cô nương có đi tìm gia gia cô ta cũng vô dụng mà thôi.

Đông Tuyết bỗng buộc miệng nói:

– Nhị tiểu thư ta lên núi Tuyết Sơn gặp Lão Thần Tiên đấy!

Xuân Phong không kịp cản lại, lão già lại ái lên một tiếng rồi la lớn:

– Cô ta đi Tuyết Sơn, thế thì nguy cho Nhạc lão đệ rồi, lão hủ phải nhanh chóng đuổi theo ngăn chặn cô ta mới được...

Chưa dứt câu, thì chân đã phóng chạy bộp, bộp từng tiếng, nhưng thân hình thì ngược lại tợ như mũi tên vọt nhanh vào màn đêm.

Hạ Vũ thấy vậy thè lưỡi thốt lên:

– Thân pháp nhanh thật!

Xuân Phong lườm Đông Tuyết một cái nói:

– Người thật nhanh miệng nhanh mồm, thân thể lai lịch của hấn ta chưa biết thế nào, sao lại nói thật với hấn chứ?

Đông Tuyết nói:

– Thì chính hấn đã nói là sư huynh đệ với Nhạc tướng công?

– Chúng ta dễ tin lời hấn được ư?

Hạ Vũ nói:

– Đúng, cứ nhìn tướng người hấn chừng như không phải là người tốt!

Đông Tuyết luỳnh quỳnh tay chân nói:

– Làm sao bây giờ?

Xuân Phong nói:

– Người này thân thủ cực cao, chúng ta cần phải nhanh truy theo kịp báo cho Nhị tiểu thư đề phòng hấn mới được.

Hạ Vũ gật đầu nói:

– Đúng, chúng ta đi nhanh!

Bây giờ cả bọn bốn người chẳng ai bảo ai lập tức cầm đầu chạy theo lão già.

Trời sáng dần, trong đường rừng thay cho màn đêm là từng lớp sương mù sà sà trên mặt đất, phút chốc trùm kín cả không gian, như muốn che kín những tia mặt trời vốn đã yếu ớt.

Một cỗ xe song mã lướt nhanh như tên trên đường quan đạo từ hướng Đông chạy

đến cánh rừng, trước mặt đã là Hoàng Cương Tộ, chỉ trong hai canh giờ mà lộ trình đi được đã đến hai trăm dặm, có lẽ đây cũng là tốc độ lớn nhất cho một cỗ xe rồi vậy!

Đúng tại lúc này, vù một tiếng, bỗng một bóng người từ trong rừng phóng nhanh ra đứng chặn giữa đường, xem ra chỉ còn cách đầu ngựa chừng bảy tám trượng, la lớn:

– Dừng lại!

Tốc độ xe ngựa chạy đang rất nhanh, cự ly bảy tám trượng chỉ là trong nháy mắt đã tới nơi.

Trong xe ngựa không nói cũng biết chính là Thân Phi Quỳnh và Hồ đại nương, nhưng lúc này do Hồ đại nương ôm lấy người Nhạc Tiểu Tuấn, đang mê man bất tỉnh.

Thanh Sát thủ Tử Kim Tiêu đang ra roi thúc ngựa chạy ào ào, đột nhiên thấy người vọt ra giữa đường chặn ngựa lại, thì hốt hoảng vội ghì mạnh dây cương, khiến hai con tuấn mã chồm lên bốn vó trước hí vang dài kinh động cả núi rừng.

Tử Kim Tiêu tức giận thét lớn:

– Muốn chết hử?

Bây giờ mới nhận rõ, người này là một lão già thân vận trường bào màu xám, chấp tay thi lễ nói:

– Lão phu Không Động Lạc Ban Đình, cầu kiến Thân cô nương!

Bên trong bọn Thân Phi Quỳnh bị tiếng ngựa và cái thúc sẽ, giật mình lên tiếng hỏi vọng ra:

– Chuyện gì mà dừng ngựa lại vậy?

Tử Kim Tiêu quay đầu nói:

– Hội bẩm Nhị tiểu thư, có lão già bảo là Không Động Lạc Ban Đình chặn đường cầu kiến tiểu thư!

Thân Phi Quỳnh nói:

– Hỏi lão ta muốn gì?

Tử Kim Tiêu quay đầu nhìn Lạc Ban Đình nói:

– Nhị tiểu thư hỏi người muốn gì?

Lạc Ban Đình tiến lên một bước chấp tay vái dài nói lớn:

– Tại hạ Lạc Ban Đình yết kiến Thân cô nương!

Đương nhiên lão ta chỉ muốn nói chuyện trực tiếp với Thân Phi Quỳnh, cho nên mới tiến lên cao giọng mà nói.

Thân Phi Quỳnh ngồi thẳng người lên, nói qua rèm cửa:

– Không dám, Hữu hộ pháp cản đường ta có gì chỉ giáo?

Lạc Ban Đình vẫn cúi người về cung kính nói:

- Tại hạ phụng mệnh thánh mẫu đuổi theo đến đây cầu kiến cô nương...
- Ủm... thánh mẫu bảo người truy theo ta cầu kiến, chẳng hay có việc gì chứ?
- Ý chi thánh mẫu... Khúc... Khúc... thánh mẫu dặn dò tại hạ đích thân bẩm cáo trước Thân cô nương... Khúc... Khúc...

Lão nói ngập ngừng, lại ho khúc khúc, rõ ràng là có chỗ khó nói.

Thân Phi Quỳnh đương nhiên không đợi lão ta nói ra thì cũng biết lão đến vì chuyện gì, cười điềm nhiên nói:

– Không Động và Tuyết Sơn xưa nay như người một nhà, Hữu hộ pháp có gì cứ nói thẳng ra đi!

– Vâng, vâng!

Lạc Ban Đình tợ hồ như rất cố kỵ Thân Phi Quỳnh, nên thái độ rất cung kính, cúi người nói tiếp:

– Tại hạ tuân mệnh thánh mẫu, nghe nói Nhạc Tiểu Tuấn được Thân cô nương cứu được, hy vọng Thân cô nương lưu anh ta lại!

Thân Phi Quỳnh đã đoán trước ý này, nhưng nghe thì vẫn thấy giận, lạnh giọng nói:

– Đây là ý của Hỏa Linh Thánh Mẫu ư?

– Vâng, vâng!

Lạc Ban Đình vừa cúi người vừa liêng miệng đáp tiếp:

– Nếu không có lệnh của thánh mẫu, tại hạ dẫu ba đầu sáu tay, cũng không dám dựng chuyện mà nói trước mặt Thân cô nương.

– Hừ, lão tặc người chẳng phải là Hữu hộ pháp của Không Động sao?

– Không dám, tại hạ chỉ hy vọng Thân cô nương chỉ giáo nhiều!

Thân Phi Quỳnh khi ấy mới vén rèm lên đưa mắt nhìn Lạc Ban Đình, lạnh giọng nói:

– Vì lão tặc người thân phận Hữu hộ pháp Không Động, cho nên ta muốn thỉnh giáo một chuyện!

– Hai tiếng chỉ giáo tại hạ thật không dám nhận!

Lạc Ban Đình ngược đầu lên chạm phải ánh mắt của nàng, bất giác thềm giật mình nghĩ:

– Nữ tử này ánh mắt thật lạnh lùng tàn bạo!

Nhưng lại chấp tay xá dài nói tiếp:

– Không biết Thân cô nương có gì chỉ giáo, tại hạ xin cung kính lắng nghe.

– Ta hỏi người, Tuyết Sơn ta có phải nghe theo lệnh của Không Động người hay

không?

– Cô nương trọng ngôn. Tuyết Sơn, Không Động bình thủ hợp tác, sao có thể nói mấy tiếng nghe theo lệnh được?

Thân Phi Quỳnh giọng vẫn lạnh lùng nói:

– Người biết thì tốt, Hỏa Linh Thánh Mẫu đã thương Nhạc Tiểu Tuấn rồi lại tha anh ta đi, ta cứu người từ trong Quy Vân Trang, thì có liên quan gì đến không Động chứ? Hỏa Linh Thanh Mẫu tư cách gì buộc ta để người lại?

Lạc Ban Đình bị hỏi đến khựng người, nhất thời không nói gì được, chấp tay cúi người nói:

– Thân cô nương hiểu nhầm...

– Hừ, Lạc hộ pháp không cần nói nhiều, chuyện để người lại, miễn nói!

Dứt lời, buông mạnh rèm xe xuống, ra lệnh:

– Tử Kim Tiêu, cho xe chạy đi!

Lạc Ban Đình chẳng biết ăn nói thế nào nữa, chỉ đành chấp tay vái dài nói:

– Đã vậy lão hủ xin cáo từ!

Nói rồi, lão quay người phóng chân chạy đi vào hướng rừng khuất dạng.

Chính tại lúc này Tử Kim Tiêu vừa định đánh xe chạy, bỗng nhiên lại thấy từ trong rừng một nhóm người khác loáng thoáng phóng ra, người chạy trước la lớn:

– Có phải xe của Thân cô nương, xin dừng lại!

Giọng người này cao vang như sấm, lọt vào tai Thân Phi Quỳnh khiến nàng bất giác nhíu mày hỏi vọng ra:

– Tử Kim Tiêu, lại là người nào đến vậy?

Tử Kim Tiêu thành danh nhiều năm trên giang hồ, chỉ nhìn bọn người này đã nhận ra, quay đầu nói gấp:

– Nhị tiểu thư, bọn Hoài Dương Tam Hiệp đến!

Không sai, bọn người này chính là Hoài Dương Tam Hiệp, ngoài ra còn có thêm Huy phu nhân, Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy.

Chính lúc Tử Kim Tiêu quay lưng lại nói, thì cả bọn người kia do Huy Khâm Nghiêu dẫn đường chạy đến trước xe rồi.

Huy Khâm Nghiêu ôm quyền xá lễ nói:

– Hoài Dương Huy Khâm Nghiêu thỉnh giáo Thân cô nương một chuyện!

Người ta đã xưng danh nói rõ lý do muốn thỉnh chuyện, Thân cô nương không thể không ra mặt, vén rèm xe lên lạnh giọng hỏi:

– Thì ra là Chưởng môn nhân Hoài Dương phái, Thân Phi Quỳnh thật thất kính!

Huy Khâm Nghiêu nói:

– Thân cô nương khéo nói!

– Hoài Dương Tam Hiệp uy danh lừng lẫy võ lâm, hôm nay vội vàng kéo nhau đến đây chặn đường, không biết có chuyện gì?

Huy Khâm Nghiêu không cần quanh co hỏi thẳng:

– Xin hỏi trong xe Thân cô nương còn có người nào không?

– Ô, trong xe ta có người hay không, việc gì đến các người phải hỏi?

Huy Khâm Nghiêu bị đốp lại một câu thì khựng người, nhất thời không nói được câu nào.

Huy phu nhân thấy vậy liền tiến lên đỡ lời:

– Thân cô nương, cứ theo sự điều tra của chúng tôi, thì Thân cô nương bắt Nhạc Tiểu Tuấn ngay trong bốn trang, điều này đúng hay không?

Thân Phi Quỳnh hừ một tiếng lạnh lùng đáp:

– Bắt người, hừ tại vì sao mà ta phải bắt người?

Huy Huệ Quân sấn lên một bước chỉ tay nói:

– Chẳng lẽ không phải chính người bắt anh ta đi à? Người còn định chối quanh?

– Chối quanh gì chứ? Ta cứu người đi, các người lại bảo là bắt người đi? Nếu như ta không cứu anh ta ra khỏi Quy Vân Trang, thì có lẽ đã bị hủy phế trong trang viện các người mất rồi!

Huy Huệ Quân quay người lại nói:

– Mẹ, như vậy là nó đã thừa nhận!

Huy phu nhân nói:

– Thân cô nương, Nhạc tướng công tại vì sao lại bị phế trong Quy Vân Trang?

Thân Phi Quỳnh cười nhạt nói:

– Nhạc Tiểu Tuấn trúng phải Hỏa Diệm Dao của Hỏa Linh Thánh Mẫu, Bát Bửu Tử Ngọc đan của các người quyết không thể cứu được, các người định bàn để Dịch Hoa Đà dụng kim châm quá huyết, như vậy há không phải là đã hủy nhất thân võ công của chàng ta sao?

Dịch Thanh Lan nghe nhắc đến chuyện này đương nhiên cũng thấy hơi lúng túng, khi ấy bèn cười vả lả hỏi lại:

– Nói thế thì Thân cô nương đoan chắc cứu nổi Nhạc thiếu hiệp?

– Hừ, chí thiếu thì ta cũng không dùng đến kim châm quá huyết, hủy phế cả đời chàng!

Huy phu nhân nói:

– Cứ nghe khẩu khí của cô nương tợ hồ như đã cứu chữa được cho Nhạc tướng công?

Thân Phi Quỳnh nghe nhắc đến thương thế của Nhạc Tiểu Tuấn thì vừa giận vừa nôn nóng nói:

– Đàng nào thì ta cũng đã trị được hỏa độc trong nội phủ, chỉ cần các người không làm chậm trễ lộ trình của ta, thì nhất định anh ta sẽ được cứu.

Huy Huệ Quân thấy đối phương có vẻ thân thiết với Nhạc Tiểu Tuấn thì nổi máu ghen, bất giác chỉ tay vào mặt đối phương thét hỏi:

– Người là gì với Nhạc tướng công?

– A, hừ! Ta là gì của chàng, với người thì quan hệ gì mà hỏi?

Huy Huệ Quân bị bẻ mặt thét lên:

– Thân Phi Quỳnh, người thật đúng là đồ không biết xấu hổ!

Thân Phi Quỳnh tự nhiên bị chửi thì tức giận thật sự, trong lòng nàng thầm nghĩ:

– A, thì ra con nha đầu này đã yêu chàng đây mà, hừ xấu như ma mà cũng xứng với Tuấn đệ ta sao?

Trong lòng nghĩ vậy bèn cười nhạt nói:

– Huy Huệ Quân, người là thiên kim ái nữ của vị Hoài Dương tam hiệp, vậy mà mở miệng ra là đã lời hàng tôm hàng cá, nếu như hôm nay không vì nể mặt Huy đại hiệp có mặt ở đây, thì ta nhất định dạy cho người một bài học lễ độ!

Thì ra, trên mặt Huy Huệ Quân lúc này đã mang lại chiếc mặt nạ, bởi vậy Thân Phi Quỳnh cứ ngỡ là nàng có khuôn mặt xấu xí.

Bây giờ nghe một câu này rất nặng, với Huy Khâm Nghiêu là vị Chưởng môn nhân Hoài Dương phái, tự nhiên không khỏi thẹn đến tái mặt, lão trầm giọng quát:

– Huệ nhi, lui ra!

Huy phu nhân nói:

– Thân cô nương, chúng ta đến đây chỉ hy vọng cô nương để người lại!

– Ô, tại vì sao ta phải để người lại?

– Vì chính cô nương đã bắt người đi ngay trong Quy Vân Trang!

Thân Phi Quỳnh lạnh giọng nói:

– Ta dù có để lại đây thì các người cũng không cách cứu nổi tính mạng chàng ta, tốt nhất các người nên tránh ra, đừng làm trễ hành trình của ta.

Huy phu nhân nghe thì ngớ người hỏi nhanh:

– Chẳng phải cô nương vừa nói đã trị được hỏa độc Hỏa Diệm Dao, sao giờ...

Thân Phi Quỳnh không đợi bà ta nói hết đáp ngay:

– Ta cũng chẳng giấu giếm gì các người, Hỏa Độc trong người Nhạc Tiểu Tuấn tuy đã trị hết hẳn, thế nhưng hiện tượng khí huyết nghịch hành rất nguy cấp, ta muốn đưa chàng ta lên Tuyết Sơn cầu cứu gia gia ta là Lão Thần Tiên.

Huy Huệ Quân lòng để ở Nhạc Tiểu Tuấn, nghe vậy thì sấn tới nói:

– Mẹ, đừng nghe lời ả ta!

Dịch Thanh Lan nói:

– Thân cô nương đã nói vậy, giờ chỉ cần để lão phu xem qua mạch Nhạc thiếu hiệp nếu đúng như cô nương nói khí huyết nghịch hành, thì chúng ta nhất định không ngăn cản đường cô nương nữa.

Nói câu này tuy uyển chuyển đúng lý, thế nhưng có nghĩa là đối phương hoàn toàn không có chút tin tưởng mình, bất giác khiến nàng phát nộ, mắt đầy sát khí nói:

– Ta không nói Nhạc Tiểu Tuấn tính mạng nguy trong sớm chiều, các người tưởng ta lừa sao? Hừ, nếu các người còn cản trở hành trình của ta, nhỡ ngộ Nhạc Tiểu Tuấn có mệnh hệ gì, thì toàn gia Quy Vân Trang của các người thế mạng cũng không đủ...

Nàng vừa nói dứt câu, bỗng nhiên từ trong rừng có tiếng thiếu nữ the the kêu lên:

– Mẹ, bọn họ ở đây!

Một đạo hồng quang nhanh như tia chớp từ trong rừng lướt tới, thân pháp cực nhanh, đáp người xuống trước xe ngựa.

Bây giờ toàn trường đã nhận ra người vừa đến này là một thiếu nữ toàn thân vận hồng y tươi chói, chính là Chúc Xảo Xảo!

Thân Phi Quỳnh vừa nhìn thấy thì giật mình thầm nghĩ:

– Ắ luôn miệng gọi mẹ, chẳng lẽ Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng đến?

Đưa mắt nhìn, thì quả nhiên một chiếc kiệu được bốn phụ nhân áo xanh gánh chạy như bay, phía trước dẫn đường không ai khác chính là lão Hữu hộ pháp Lạc Ban Đình.

Kiệu vừa dừng lại, hai phụ nhân đứng trước liền vén rèm lên, Hỏa Linh Thánh Mẫu ánh mắt lạnh lùng liếc toàn trường cất giọng nói:

– Không ngờ Hoài Dương phái truyền tin nhanh thật!

Huy Khâm Nghiêu thầm hiểu tâm ý đối phương, chấp tay nói:

– Đàng nào cũng không nhanh hơn Không Động!

Hỏa Linh Thánh Mẫu hừ một tiếng lạnh lùng quay đầu gọi:

– Lạc hộ pháp!

Lạc Ban Đình tiến lên cúi đầu đáp:

– Có thuộc hạ!

–Xe ngựa kia có phải của Thân cô nương không?

– Dạ đúng!

– Hảo, người đến bảo Thân cô nương là thánh mẫu ta có lời mời.

Lạc Ban Đình dạ ran một tiếng nữa, rồi vội vã bước đến trước xe ngựa chấp tay nói:

– Thân cô nương, thánh mẫu có lời mời!

Thân Phi Quỳnh vội à lên một tiếng, rồi bảo Tử Kim Tiêu:

– Vén rèm lên!

Tử Kim Tiêu liền nhảy xuống xe vén rèm cho nàng.

Thân Phi Quỳnh nhảy xuống xe đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Lạc Ban Đình hỏi:

– Lão tặc mời thánh mẫu đến đó ư?

Lạc Ban Đình vội cười đáp:

– Không dám, không dám. Thân cô nương, thánh mẫu mời cô nương.

Thân Phi Quỳnh bước đến trước đầu xe, chấp tay thi lễ nói:

– Văn bối Tuyết Sơn Thân Phi Quỳnh bái kiến thánh mẫu.

Hỏa Linh Thánh Mẫu giọng lạnh lùng:

– Thân cô nương miến lễ!

– Thánh mẫu cho gọi, không biết có gì chỉ giáo?

Hỏa Linh Thánh Mẫu chẳng chút quanh co hỏi ngay:

– Tiểu tử họ Nhạc bị người bắt đi, đúng không?

– A, lời này của thánh mẫu...

Nàng chỉ thốt được mấy tiếng, bỏ lửng câu nói.

Đương nhiên toàn câu là lời này của thánh mẫu không đúng, thế nhưng giữa thánh mẫu với Tuyết Sơn quan hệ thâm sâu, vai vế bà ta thuộc hàng trưởng bối, cho nên nàng mới không dám nói hết.

Nhưng Hỏa Linh Thánh Mẫu thừa hiểu điều đó, chỉ thấy bà ta hừ một tiếng lạnh lùng nói:

– Lời của lão thân là không đúng sao?

– Văn bối không dám!

Thân Phi Quỳnh uyển chuyển đáp tiếp:

– Chỉ có điều theo văn bối biết thì Nhạc Tiểu Tuấn tiếp ba chiêu kiếm pháp của thánh mẫu rồi trúng một chưởng Hỏa Diệm Dao nhưng thánh mẫu đã chấp nhận để

chàng ta đi. Về đến Quy Vân Trang, Dịch Hoa Đà nhân vì không có thuốc giải, nên định dùng kim châm quá huyết, điều này sẽ khiến chân khí toàn bộ bị tiết lậu ra ngoài xem như nhất thân công lực hủy phế. Văn bối nhận thấy nguy hiểm cho chàng, nên mới ngậm cứu khỏi Quy Vân Trang, chuyện này xem ra hoàn toàn không đắc tội với thánh mẫu!

Hỏa Linh Thánh Mẫu nghe thì hơi biến sắc, trầm giọng nói:

– Hừ, mấy mươi năm nay, lão thân có một quy luật, phàm một người đã trúng Hỏa Diễm Dao của lão thân, sinh tử thế nào đều do lão thân tự quyết định, tuyệt đối không một ai được nhúng tay vào.

Thân Phi Quỳnh mặt hơi biến sắc.

Hỏa Linh Thánh Mẫu nói tiếp:

– Huống gì lão thân lúc bây giờ chỉ muốn răn đe hấn, cho nên căn bản xuất chưởng nương tay, rồi tối hôm đó còn bảo tiểu nữ Xảo Xảo mang ba viên Hỏa Linh Đan đến Quy Vân Trang, người làm vậy há không phải là đã thừa mà còn hại hấn hay sao?

Thân Phi Quỳnh chấp tay nói:

– Văn bối bây giờ không biết thánh mẫu có quy luật này, lại càng không biết sau đó thánh mẫu cho lệnh ái mang Hỏa Linh Đan đến cứu chữa, nhân vì trong người văn bối có mang theo Tuyết Sâm Hoàn có thể cứu nổi hỏa độc Ly Hỏa chân khí, nên mới ngậm cứu chàng mang đi...

Hỏa Linh Thánh Mẫu hừ một tiếng nói:

– Người y gia gia người là Tuyết Sơn Lão Thần Tiên chế được Tuyết Sâm Hoàn mà không coi lão thân vào đâu ư?

Thân Phi Quỳnh nghe gọi đích danh tên gia gia mình thì định nổi xung, thế nhưng vẫn ghìm lại được nói:

– Văn bối đã nói là không biết thánh mẫu có quy luật này, lại nóng lòng cứu người...

– Nóng lòng cứu người? Hừ, tiểu tử họ Nhạc là gì của người chứ?

Thân Phi Quỳnh bị thánh mẫu hỏi câu này trước mặt bao nhiêu người thì không khỏi thẹn chín mặt, nhất thời nổi đóa định đáp lại một câu, nhưng rồi nghĩ:

– Đã thế ta cứ nói thẳng với bọn họ, Thân Phi Quỳnh ta xưa nay đường đường chính chính, có gì phải sợ chứ?

– Nhạc Tiểu Tuấn và văn bối thực chất đã kết nghĩa tỷ đệ, văn bối nhìn thấy nghĩa đệ trọng thương, lẽ nào lại không cứu, cho nên mới không tiếc dùng đến Tuyết Sâm Hoàn chẳng lẽ trái với đạo lý sao?

Cả Huy Huệ Quân và cả Chúc Xảo Xảo nghe vậy thì bất giác khóe môi hiện nụ

cười mỉa mai.

Hỏa Linh Thánh Mẫu nói:

– Lão nhân làm sao biết chuyển người với tiểu tử họ Nhạc kết nghĩa tỷ đệ?

– Đương nhiên đây là chuyện riêng tư của văn bối, chẳng có lý gì khiến thánh mẫu phải biết!

– Hừ, Thân Phi Quỳnh, hẳn người phải nhớ trước lúc ba chị em người xuống núi, gia gia người đã căn dặn thế nào chứ?

– Văn bối luôn ghi nhớ, tỷ muội chúng tôi tuổi trẻ nông cạn, có gì xin thánh mẫu chỉ giáo thêm!

– Hảo, người nhớ vậy thì tốt, vậy thì nhanh trao tiểu tử họ Nhạc kia ra đây!

Thân Phi Quỳnh bị ép đến nước này thì không chịu nói, giọng trở nên lạnh lùng cứng rắn:

– Thánh mẫu nói vậy e nhầm rồi!

– Hừ? Lão thân nhầm chỗ nào?

– Tỷ muội chúng tôi phụng mệnh xuống núi hiệp trợ quý môn phái tiếp nhận chỉ đạo của thánh mẫu, nhưng không phải quy thuộc quý phái, chịu mọi mệnh lệnh của thánh mẫu. Huống gì đây là chuyện riêng của văn bối, hy vọng thánh mẫu chớ bức người vào chỗ khó khăn.

Bọn người Hoài Dương phái từ nay giờ chỉ đứng xa lắng nghe theo dõi câu chuyện của bọn họ, lúc này nghe vậy thì tợ hồ như bên trong có nhiều manh mối uẩn khúc.

Trên giang hồ hiện tại đang manh nha khởi trận cuồng phong huyết kiếp, mọi người chính đang dò thăm căn nguyên nhưng chưa được một manh mối nào. Giờ thì tợ hồ như chuyện xuất phát từ người của Không Động và có sự hiệp trợ của Tuyết Sơn.

Hoài Dương Tam Hiệp Huy Khâm Nghiêu liền đánh mắt ra hiệu cho lão đại Hoài Nam Tử Tế Triết Phu và lão nhị Dịch Hoa Đà.

Lại nói, Hỏa Linh Thánh Mẫu bây giờ bị Thân Phi Quỳnh nói đến giận cả người rung lên vì tiếng cười kỳ dị, rồi gằn giọng nói:

– Được lắm, Phi Quỳnh người đã dám buông lời vô lễ trước mặt lão thân, lão thân trước hết bắt người đến trước mặt gia gia người, hỏi xem tội mục vô tôn trưởng xử lý thế nào?

Thân Phi Quỳnh chống tay ngang nhiên cãi lại:

– Đại thư của tôi làm dâu nhà bà, nhưng tôi thì không. Ngoại trừ gia gia tôi, tôi không có tôn trưởng, tôi phụng mệnh gia gia hiệp trợ quý phái, hiện tại tôi hồi sơn phụng mệnh gia gia, không phiền đến bà!

Hỏa Linh Thánh Mẫu đột nhiên đứng phắt dậy thét lớn:

– Người cho rằng lão thân không bắt nổi người ư?

– Hừ, thánh mẫu đương nhiên là thừa sức, thế nhưng Thân Phi Quỳnh cũng quyết không chịu thúc thủ bó tay.

– Ái da, con nha đầu, người muốn tạo phản?

Nói rồi định xung đột, nhưng lúc ấy bỗng Hoài Nam Tử bước tới lên tiếng:

– Thánh mẫu xin bớt giận!

Hỏa Linh Thánh Mẫu đang cơn giận bưng bưng quay đầu liếc xéo bọn họ một cái hất hàm hỏi:

– Chúng ta với người Hoài Dương phái vô can!

Huy Khâm Nghiêu tiến lên cười nói:

– Thánh mẫu nói vậy thì sai lầm lắm...

Hỏa Linh Thánh Mẫu tởm hồ lửa cháy đổ thêm dầu, gằn giọng:

– Nói vậy người Hoài Dương phái các người cũng định nhúng tay vào?

Huy Khâm Nghiêu vẫn thản nhiên nói:

– Thánh mẫu và Thân cô nương tranh chấp cũng do chuyện Nhạc Tiểu Tuấn, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn chỉ vì chuyện của tiểu nữ mà thân thụ thương, Thân cô nương lại bắt Nhạc Tiểu Tuấn đi ngay trong bốn trang, thử hỏi chuyện này bốn phái khoanh tay đứng ngoài cuộc?

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

– Nhạc Tiểu Tuấn vốn nhận lời phó thác của anh rể tại hạ là Tống minh chủ mang kiếm đến tề trang, Nhạc Tiểu Tuấn lại là truyền nhân của Thiên Sơn, giá như chàng ta có chuyện gì, thử hỏi tề phái biết ăn nói thế nào đây với minh chủ và Thiên Sơn phái?

Thật ra, Nhạc Tiểu Tuấn là đệ tử của ai thì Huy phu nhân đương nhiên biết rất rõ, có điều lúc này Huy Khâm Nghiêu cố tình bảo chàng là người của Thiên Sơn, đương nhiên có lý do và mục đích của nó.

Huy Khâm Nghiêu nói ra lời này rất xảo diệu, thứ nhất lão thẳng thắn tuyên bố lập trường của lão là Hoài Dương phái không đứng ngoài cuộc.

Thứ hai, lão cố tình xưng Tống Trấn Sơn bằng Tống minh chủ, thì ý Tống Trấn Sơn vẫn là vị chủ tể của Bát đại môn phái.

Thứ ba, quan trọng hơn lão lại nói Nhạc Tiểu Tuấn là truyền nhân của Thiên Sơn phái, vì chính hôm trước tại Lôi Đường Cự Uyển, Hỏa Linh Thánh Mẫu đã nhầm chàng là người truyền nhân Tuyết Sơn (chuyện này lão được nghe Huy phu nhân kể lại) mà Hỏa Linh Thánh Mẫu kỳ nhất vẫn chính là Tuyết Sơn phái, cho nên lão cố tình nói vậy để áp đảo tình thần đối phương.

Quả nhiên nghe một câu này đã thấy thần thái và dung sắc Hỏa Linh Thánh Mẫu có phần dịu xuống.

o O o